

Saarna Mikaelinkirkossa 21.8.2005, konfirmaatiomessussa

Saarnateksti: Matteus 5: 43-48

"Teille on opetettu: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihamiestäsi.' [44](#) Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihamihiänne ja rukoilkaa vainoojienne puolesta, [45](#) jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia. Hän antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille. [46](#) Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? Eivätkö publikaanitkin tee niin? [47](#) Jos te tervehditte vain ystäviäänne, mitä erinomaista siinä on? Eivätkö pakanatkin tee niin? [48](#) Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.

Moni teistä on varmaan lukenut romaanin Sinuhe Egyptiläinen. Siinä Sinuhe vanhoilla päivillään kauhistuttavalla tavalla kostaa nuoruuden rakastetulleen Neferneferneferille ne moninaiset pahat teon jotka tämä oli aikoinaan tehnyt Sinuhelle. Sinuhe on hautonut kostoa jo kauan mutta kun hän vihdoin onnistuu aikeissaan, kokee hän yllätyksen. Hänelle ei tulekaan hyvää oloa, kuten hän oli luullut. Sinuhe sanoo ystävälleen:

Kenties kosto huumaa ja sen maku on suloinen, mutta kaikista elämän kukista kosto kukkii nopeimmin loppuun ja koston hekuman alta irvistää ihmistä vastaan kuolleen kallo. Kostosta jää jäljelle vain hyinen kylmyys.

Näin siis Mika Waltari lääkäri Sinuhen suulla. Kirjassa Sinuhe myös matkustelee ristiin rastiin nykyisen lähi-idän alueella ja käy tarunhohtoisessa Babyloniassa. Tuo aikansa modernein kaupunkivaltio oli tuottanut monen muun hienon innovaation lisäksi kuuluisan ja ylistetyn lakikokoelman. Tämä kuningas Hammurabin aikana syntynyt laki oli loogisuudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan vertaansa vailla. Sen laajalle levinnyt vaikutus on nähtävissä myös Vanhan Testamentin lakikirjoissa ja sen sisältämät oikeusperiaatteet olivat yhä voimassa myös siinä yhteiskunnassa, jossa Jeesus eli.

Hammurabin laki on meille ihmisille helppo ymmärtää. Se on linjassa sen kanssa, mitä oma maalaisjärkemmekin sanoo. Mutta päivän evankeliumitekstissä se saa kyytiä. Taas kerran saamme huomata, kuinka Jeesuksen myötä maailmanhistoriassa alkoi aivan uusi aika. Alkoi armon aika. Alkoi ansaitsemattoman rakkauden aika. Vanhat logiikat, ajatusmallit ja ansaitsemisperiaatteet eivät enää kuuluneet siihen maailmaan, josta Jeesus oli tullut julistamaan. Jumalan valtakunnassa ei Hammurabin laki päde. Jeesus julistaa: ”Teille on opetettu Silmä silmästä ja hammas hampaasta, mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa” ja ”Teille on opetettu: Rakasta lähimmäistäsi ja

vihaa vihamiestäsi, mutta minä sanon teille: rakastakaa vihamieliänne ja rukoilkaa vainoojienne puolesta.”

Jeesuksen opetuksen noudattaminen ei vaadi loogista järkeilyä, vaan se vaatii rohkeaa luottamusta Jumalaan. Usein joudumme itse sun kukin punnitsemaan sitä, uskallanko minä heittäytyä seuraamaan Jeesuksen opetusta. Uskallanko rakastaa vainoojaani ja kääntää tyynesti toisen poskeni, silloin kun tämä esimerkiksi puhuu minusta pahaa selkäni takana? Tai jos työpaikallani saneerataan ja tuotantoa ollaan siirtämässä Kiinaan, niin uskallanko silloin olla vastaamatta työkavereideni kyynänpää-taktiikkaan ja kieroiluun. Uskallus toimia oikein ja Jeesuksen opetuksen mukaan vaatii meiltä uskoa ja rohkeutta. On myös hyvä huomata, että päivän evankeliumitekstissä Jeesus ei lupaa välitöntä palkkiota oikein tekemisestä, vaan nimenomaan teroittaa, että taivaallinen Isämme antaa aurinkonsa paistaa niin hyvälle kuin pahoillekin.

Miksi sitten kannattaisi olla kostamatta ja rakastaa vihollistaan?

Itse hakisin vastausta ensiksikin siitä, mitä lääkäri Sinuhe tajusi: Kostosta jää omaan sydämeen jäljelle vain hyytävää kylmyyttä. Jotain mikä ei todellakaan ole tavoittelemisen arvoista. Ja kun tarpeeksi monta kertaa kostaa ja joka kerta sydän kylmettyy hieman lisää, niin aika pian kuljemme jäätynein sydämin. Loppujen lopuksi kosto kääntyy siis kostajaa itseään vastaan. Jokaisesta inhottavasta ja pahantahtoista sanastamme ja teostamme kärsimme itse eniten.

Toista vastausta päivän kysymykseen, ”miksi olla kostamatta ?” hakisin Jeesuksen sanoista ”En minä anna teille niinkuin maailma antaa mutta rauhan minä annan teille – minun rauhani, sen minä teille annan.”

Kuinka monella tavalla nykypäivän ihminen kaipaakaan epätsekkydestä, nöyryydestä, heikomman puolustamisesta ja toisen armahtamisesta saatavaa sisäistä mielenrauhaa. Ei tarvitse kuin katsoa iltautiset, niin huomaa kuinka huutava puute tämänkaltaisesta rauhasta on. Tämä Jeesuksen seuraamisesta saatavissa oleva mielenrauha, pystyy auttamaan meitä taistelussa nyky maailman tuhoavia kehityskulkuja vastaan. Se innostaa ja voimistaa meitä kaikkia toimimaan epätsekimmämmiin. Siinä on ihmiskunnan toivo maailmanlaajuisesti ja siinä on meidän toivomme oman arkielämämme keskellä. Siksi

konfirmaatio on minulle erityisesti toivon juhla. Vain taivaalliseen Isäämme luottaen ja Jeesuksen opetusta seuraten, tulevat sukupolvet voivat löytää sen epätsekyyden, joka tuo heille itselleen ja koko maailmalle toivon paremmasta.